

**OCENA WPŁYWU
NA SYTUACJĘ SEKTORA BANKOWEGO I POLSKIEJ GOSPODARKI
PROPOZYCJI PRZEVALUTOWANIA KREDYTÓW MIESZKANIOWYCH
UDZIELONYCH W CHF NA PLN
WEDŁUG KURSU Z DNIA UDZIELENIA KREDYTU**

**URZĄD KOMISJI NADZORU FINANSOWEGO
WARSZAWA, 2013**

Opracowanie:

Andrzej Kotowicz

Departament Bankowości Komercyjnej i Specjalistycznej oraz Instytucji Płatniczych

Urząd Komisji Nadzoru Finansowego

NAJWAŻNIEJSZE WNIOSKI:

Zgłaszane propozycje przewalutowania kredytów CHF na PLN według kursu z dnia udzielenia kredytu są nieuzasadnione m.in. ze względu na:

- świadomość klientów odnośnie podejmowanego ryzyka walutowego,
- korzyści finansowe zrealizowane przez klientów posiadających kredyt CHF,
- nierówne traktowanie klientów posiadających kredyt walutowy i złotowy.

Realizacja propozycji w tym kształcie i obecnych warunkach rynkowych doprowadziłaby do destabilizacji sytuacji sektora bankowego, a w szczególności do zagrożenia bezpieczeństwa depozytów złożonych w bankach, ograniczenia akcji kredytowej, wzrostu opłat i prowizji z tytułu usług bankowych oraz marż nowo udzielanych kredytów.

Ze względu na skalę działania banków i ich rolę w gospodarce realizacja propozycji najprawdopodobniej doprowadziłaby też do znacznego osłabienia złotego, wzrostu rentowności papierów skarbowych, obniżenia ratingów banków, przedsiębiorstw oraz ratingu Polski. W rezultacie kumulacji niekorzystnych zjawisk doszłoby do znacznego pogorszenia sytuacji polskiej gospodarki (należałoby się liczyć z możliwością wprowadzenia jej w stan recesji skutkujący m.in. wzrostem bezrobocia) oraz pogorszenia sytuacji finansów publicznych.

Trudne do oszacowania byłyby straty gospodarki wynikające z podważenia zaufania do stabilności polskiego systemu finansowego i prawnego, ze strony gospodarstw domowych, przedsiębiorstw oraz zagranicznych inwestorów.

Realizacja propozycji naraziłaby też Skarb Państwa na wypłatę bardzo wysokich odszkodowań, które w razie konieczności ich zapłacenia znacząco pogorszyłyby sytuację finansów publicznych i byłyby kosztem poniesionym przez wszystkich obywateli.

Realizacja propozycji przewalutowania kredytów CHF na PLN byłaby niesprawiedliwa w stosunku do kredytobiorców którzy zdecydowali się na zaciągnięcie kredytów w PLN, co zabezpieczyło ich przed ryzykiem walutowym, ale skutkowało wyższymi kosztami obsługi kredytów. Realizacja tego postulatu byłaby też niesprawiedliwa wobec tych gospodarstw domowych, które po uwzględnieniu kosztów i ryzyka w ogóle zrezygnowały z zaciągnięcia kredytu mieszkaniowego, decydując się na zwiększenie oszczędności w celu zakupu mieszkania/domu.

Trudna do zaakceptowania społecznie byłaby też sytuacja, w której klienci decydujący się na podjęcie wyższego ryzyka odnoszą korzyści w przypadku pozytywnego rozwoju sytuacji, natomiast w przypadku niekorzystnego rozwoju sytuacji są chronieni przez państwo.

Uwagi ogólne

W połowie br. w mediach na szeroką skalę zaczęły się pojawiać propozycje przewalutowania kredytów mieszkaniowych udzielonych lub denominowanych we frankach szwajcarskich (dalej kredyty CHF) na złote po kursie z dnia udzielenia kredytów. Autorzy propozycji powołują się na przykłady Węgier (administracyjna decyzja przewalutowania części kredytów walutowych) oraz Chorwacji i Hiszpanii (wyroki sądowe wskazujące na brak informowania przez banki ich klientów o ryzyku walutowym oraz spekulacyjny charakter tego rodzaju produktów), jak też są przekonani, że realizacja tej propozycji miałaby korzystny wpływ na rozwój polskiej gospodarki.

W ocenie UKNF realizacja tej propozycji nie znajduje uzasadnienia ze względu na zasadnicze różnice pomiędzy sposobem udzielania kredytów CHF w Polsce i wskazywanych krajach. Jednocześnie **miałyby** ona **silnie negatywny wpływ na sytuację sektora bankowego, sytuację finansów publicznych i całej polskiej gospodarki** oraz naraziłaby Skarb Państwa na wypłatę odszkodowań, które w razie konieczności ich uiszczenia znacząco pogorszyłyby sytuację finansów publicznych. Realizacja tego postulatu byłaby też niesprawiedliwa w stosunku do kredytobiorców posiadających kredyt mieszkaniowy w PLN, jak też wobec tych gospodarstw domowych, które po uwzględnieniu kosztów i ryzyka w ogóle zrezygnowały z kredytu mieszkaniowego decydując się na zgromadzenie większych oszczędności w celu zakupu mieszkania/domu.

Wbrew pojawiającym się opiniom **banki nie są beneficjentami osłabienia PLN względem CHF**. Wynika to z tego, że wraz z osłabieniem złotego rosły nie tylko należności banków (z tytułu udzielonych kredytów CHF), ale równolegle rosły ich zobowiązania wobec deponentów i kontrahentów transakcji zawieranych w celu finansowania portfela kredytów CHF.

W kontekście wygłaszanych obecnie opinii i propozycji trzeba też stwierdzić, że większość banków prowadziła konserwatywną politykę w zakresie kredytów walutowych dla gospodarstw domowych (część z nich w ogóle nie udzielała tych kredytów i opowiadała się za ich wyeliminowaniem). Jednocześnie w latach 2005-2008 **na KNB/KNF oraz banki była wywierana silna presja, w celu zwiększenia kredytowania gospodarstw domowych w walutach obcych, jak też zniesienia wszelkich ograniczeń** w tym zakresie.

Sposób generowania kredytów walutowych w Polsce, świadomość ryzyka walutowego

Zgodnie z postanowieniami Rekomendacji S uchwalonej przez KNB/KNF na początku 2006 r. kredyt walutowy mógł być udzielony dopiero po uzyskaniu od klienta pisemnego oświadczenia, że dokonał on wyboru oferty w walucie obcej, mając pełną świadomość ryzyka walutowego. W szczególności, Rekomendacja 19 zawierała następujące postanowienia: *„Rekomenduje się, aby banki w pierwszej kolejności oferowały klientom kredyty, pożyczki lub inne produkty w złotych. **Bank może złożyć klientowi ofertę kredytu, pożyczki lub innego produktu w walucie obcej lub indeksowanego do waluty obcej dopiero po uzyskaniu od klienta banku pisemnego oświadczenia, potwierdzającego, że dokonał on wyboru oferty w walucie obcej lub indeksowanej do waluty obcej, mając pełną świadomość ryzyka związanego z kredytami, pożyczkami i innymi produktami zaciąganyymi w walucie obcej lub indeksowanymi do waluty obcej.**”* Również inne postanowienia Rekomendacji S wskazywały na konieczność szczególnie ostrożnego generowania kredytów walutowych oraz kładły silny nacisk na proces informowania klientów banków o ryzyku związanym z tymi produktami.

W Polsce dominują kredyty mieszkaniowe udzielone w oparciu o zmienną stopę procentową, w rezultacie czego obserwowane od października 2008 r. silne osłabienie PLN względem CHF w znaczącej części (lub w całości) zostało skompensowane przez spadek stawki LIBOR CHF. Jednocześnie, jak dotychczas, jakość kredytów mieszkaniowych udzielonych w walutach obcych oraz w złotych jest porównywalna (na koniec

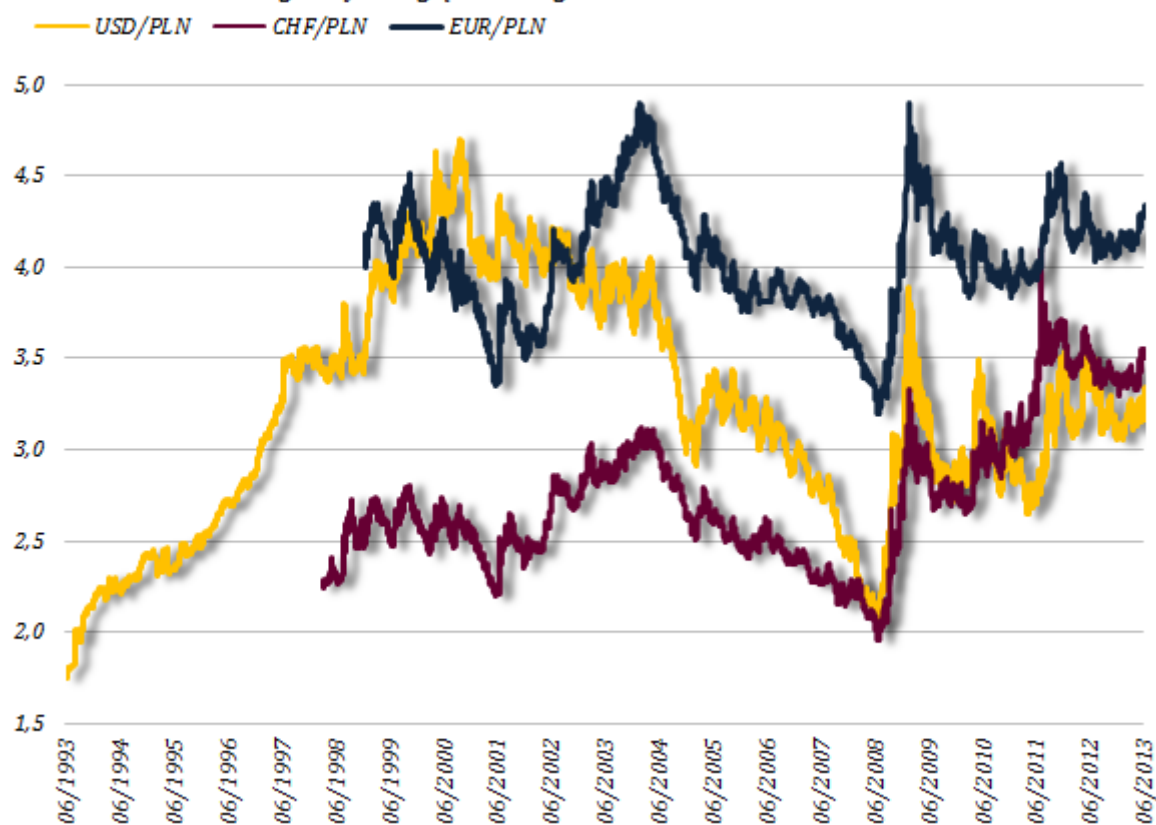
2012 r. udział kredytów zagrożonych w portfelu kredytów walutowych wyniósł 2,9% a złotych 2,7%), co świadczy o braku celowości podejmowania nadzwyczajnych działań względem jednej grupy kredytobiorców.

Kurs walut głównych w NBP na koniec poszczególnych lat

	1990	1995	2000	2005	2010	06/2013
EUR/PLN	1,3094	3,1621	3,8544	3,8598	3,9603	4,3292
CHF/PLN	0,7477	2,1433	2,5309	2,4788	3,1639	3,5078
USD/PLN	0,9500	2,4680	4,1432	3,2613	2,9641	3,3175

Źródło: NBP

Zmienność kursów walut głównych względem złotego w latach 1993-2013

Źródło: Bloomberg

W kontekście ryzyka walutowego, trzeba zwrócić uwagę, że doświadczenia polskiej gospodarki (wyniesione zarówno z obecnego, jak i poprzedniego systemu społeczno-gospodarczego) wskazują na duże wahania kursu złotego względem walut głównych. Ograniczając się do okresu ostatnich 20 lat można stwierdzić, że w okresie tym obserwowano zarówno fazy silnego osłabienia złotego, jak i jego umocnienia (zmiany sięgały kilkudziesięciu procent w obu kierunkach). W związku z tym wydaje się, że świadomość tego ryzyka w polskim społeczeństwie jest dość powszechna. Dodatkowo informacje udzielane przez banki klientom decydującym się na zaciągnięcie kredytu walutowego pozwalają stwierdzić, że argument o braku świadomości ryzyka walutowego ze strony kredytobiorców jest nieuzasadniony.

Skutki realizacji propozycji przewalutowania kredytów CHF na PLN

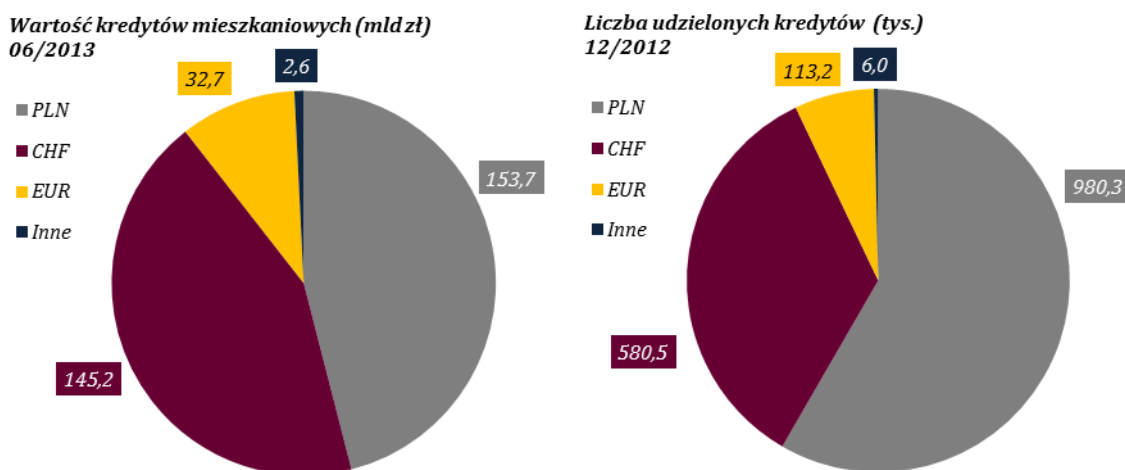
Według szacunków UKNF w obecnych warunkach rynkowych operacja przewalutowania kredytów CHF na PLN po kursie z dnia udzielenia kredytów, spowodowałaby wygenerowanie przez sektor bankowy strat na poziomie około 40-50 mld zł. Jednocześnie w 7 bankach straty spowodowałyby obniżenia ich współczynnika wypłacalności poniżej 8% wymaganych prawem bankowym, przy czym w 3 z tych banków straty byłyby tak wysokie, że spowodowałyby utratę całości ich kapitałów, co oznaczałoby niewypłacalność. Należy przy tym zaznaczyć, że w przypadku silnego osłabienia złotego, skala strat byłaby wyższa, zwiększyłaby się też liczba banków, które nie spełniałyby wymagań prawa bankowego lub też stałyby się niewypłacalne.

Taka sytuacja oznaczałaby destabilizację systemu bankowego (w tym zagrożenie depozytów zgromadzonych w bankach), jak też zagrożenie dla stabilności całego systemu finansowego i całej gospodarki. W celu przeciwdziałania kryzysowi bankowemu należałoby podjąć działania zmierzające m.in. do dokapitalizowania banków, przy czym należałoby się liczyć z koniecznością zaangażowania dużych środków publicznych.

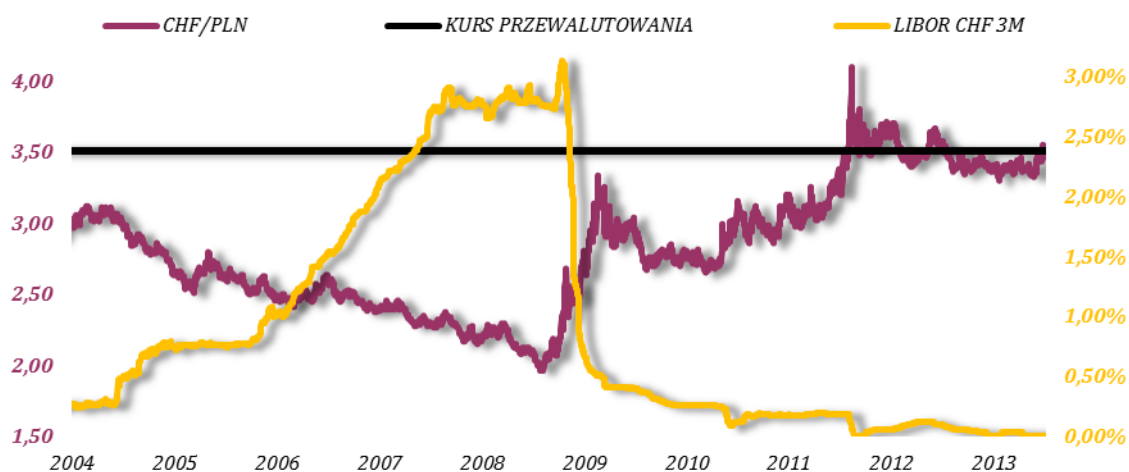
Tak wysokie straty banków wynikałyby z niekorzystnej struktury portfela kredytów CHF z punktu widzenia momentu ich udzielenia, skutkujących koniecznością obniżenia wyceny większości kredytów CHF o około 30-40% przy pozostawieniu bez zmian ich zobowiązań.

W celu przedstawienia konsekwencji przewalutowania kredytów CHF na PLN w dalszej części materiału przedstawiono strukturę portfela kredytów mieszkaniowych, przykład wpływu wzrostu kursu CHF/PLN na bilans banku oraz wpływu przewalutowania kredytów CHF na bilans banku, jak też wyniki badania ankietowego banków w/s skutków przewalutowania kredytów CHF na PLN po kursie z dnia ich udzielenia według stanu na 30 czerwca 2013 r. (ankietą objęto 18 banków skupiających prawie 100% kredytów CHF).

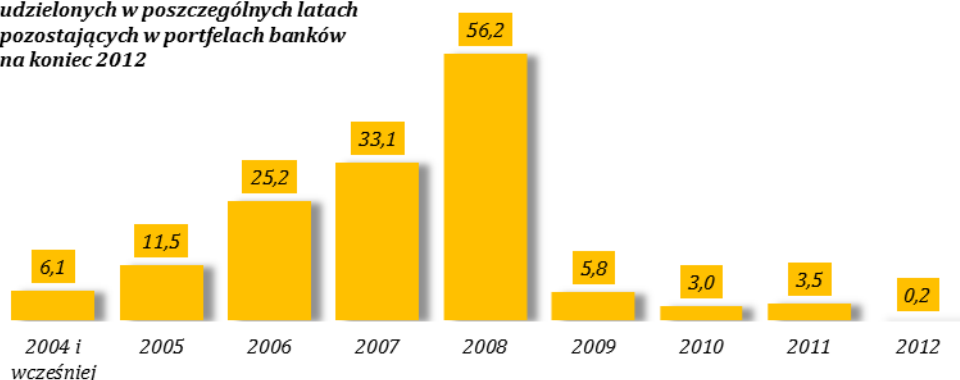
Struktura portfela kredytów mieszkaniowych

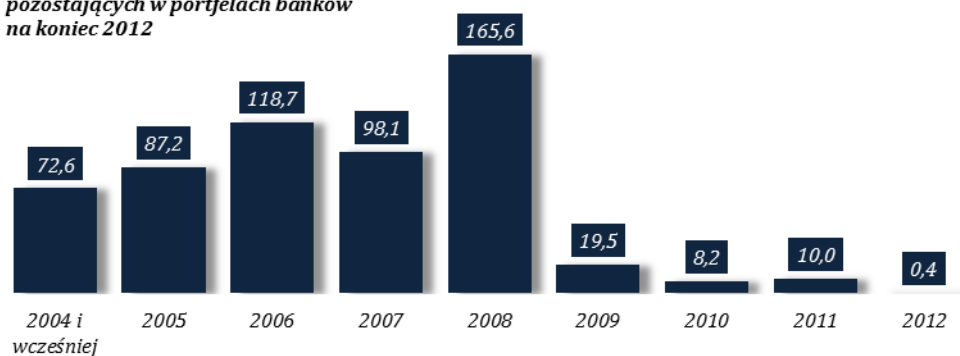
Według stanu na koniec czerwca 2013 r. łączna wartość bilansowa brutto portfela kredytów mieszkaniowych dla gospodarstw domowych wynosiła 334,2 mld zł, z czego 180,4 mld zł (54,0%) przypadało na kredyty walutowe, a 153,7 mld zł (46,0%) na kredyty złotowe. Wśród kredytów walutowych 145,2 mld zł (43,4%) stanowiły kredyty CHF. Jednocześnie w 8 bankach wartość portfela kredytów CHF wahała się od 10 mld zł do 20 mld zł, a liczba udzielonych przez te banki kredytów od 30 tys. do ponad 100 tys.

Wartość kredytów CHF (mld zł) udzielonych w poszczególnych latach pozostających w portfelach banków na koniec 2012

Liczba kredytów CHF (tys.) udzielonych w poszczególnych latach pozostających w portfelach banków na koniec 2012

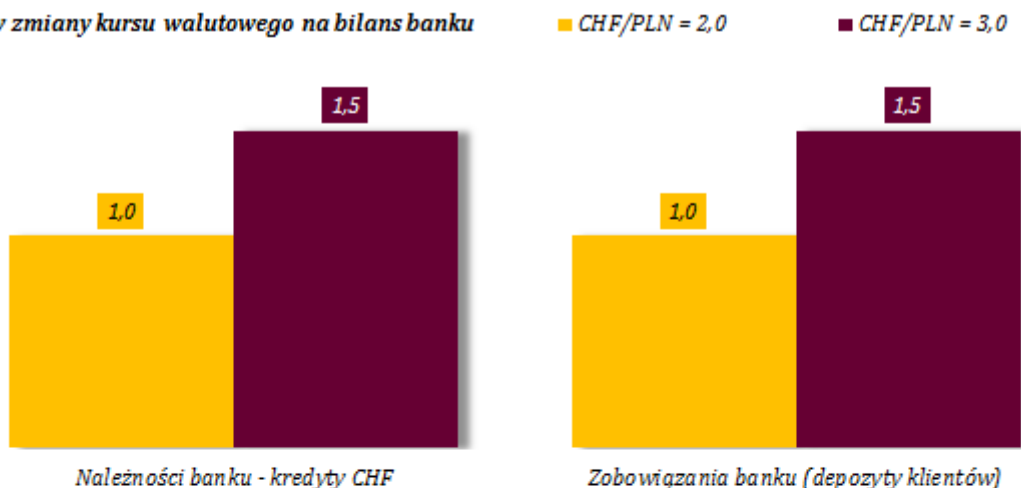

Z analiz UKNF wynika, że według stanu na koniec 2012 r. w portfelach banków było około 580 tys. kredytów CHF, z czego 263,8 tys. (45,4% ogólnej liczby kredytów CHF) o łącznej wartości 89,3 mld zł (61,7% ogólnej wartości kredytów CHF) przypadało na kredyty udzielone w latach 2007-2008, tj. na okres najsilniejszego umocnienia złotego względem walut głównych, w tym CHF.

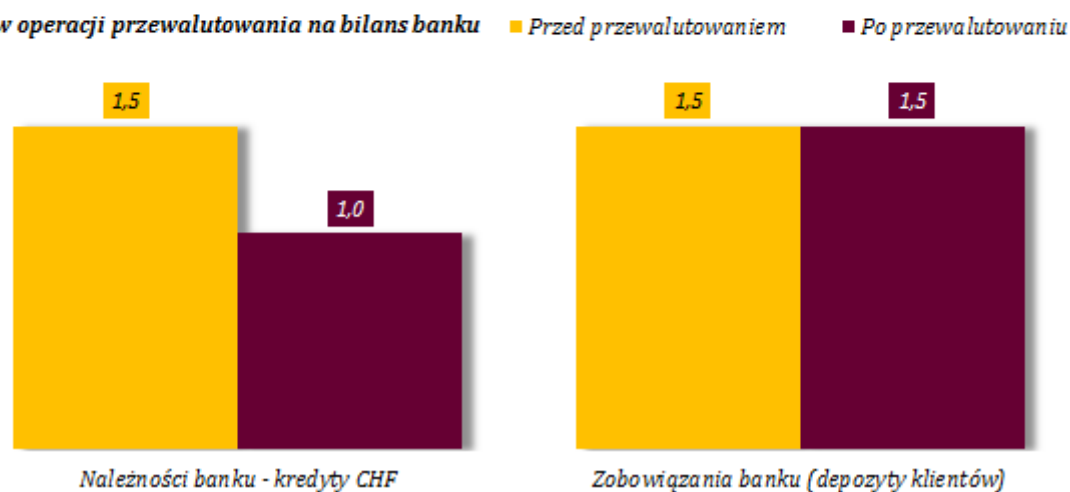
Niekorzystna struktura kredytów CHF z punktu widzenia okresu ich udzielenia, powoduje że operacja przewalutowania kredytów CHF na złote po kursie z dnia udzielenia kredytu musiałaby wygenerować w obecnych warunkach rynkowych bardzo wysokie straty banków, wynikające z obniżenia wyceny większości kredytów CHF o około 30-40% przy pozostawieniu bez zmian zobowiązań banków.

Jednocześnie należy zwrócić uwagę, że silnemu osłabieniu PLN względem CHF (obserwowanemu od października 2008 r.) towarzyszył spadek stawki LIBOR CHF do 0,0%-0,2%, co w znacznym stopniu (lub w całości) skompensowało kredytobiorcom CHF wpływ osłabienia złotego na wysokość ich rat spłaty.

Wpływ zmiany kursu walutowego na bilans banku

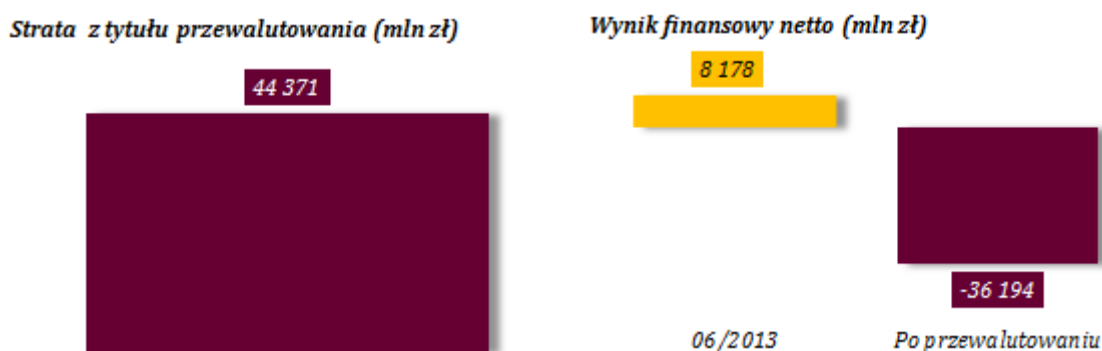
Wpływ operacji przewalutowania na bilans banku

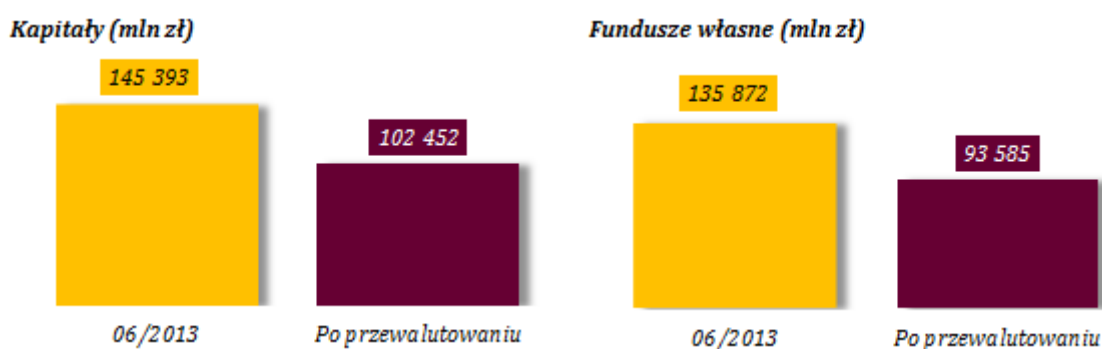
Banki nie są beneficjentami osłabienia PLN względem CHF. Wynika to z tego, że wraz z osłabieniem złotego rosły nie tylko należności banków (z tytułu udzielonych kredytów CHF), ale również ich zobowiązania wobec deponentów i kontrahentów transakcji zawartych w celu zamknięcia pozycji walutowej wynikającej z udzielenia kredytów CHF. W uproszczeniu, gdyby przyjąć że bank udzielił kredytów CHF o wartości 1,0 mld zł po kursie 2,0 zł w oparciu o przyjęte depozyty CHF również o wartości 1,0 mld zł, to w rezultacie wzrostu kursu CHF/PLN z 2,0 na 3,0 nastąpiłyby wzrost wartości należności do 1,5 mld zł, któremu towarzyszyłyby wzrost zobowiązań również do 1,5 mld zł (gdyby bank finansował akcję kredytową w inny sposób to wzrostowi należności towarzyszyłyby wzrost innych zobowiązań wynikających z transakcji zawartych na rynku finansowym w celu możliwości udzielenia kredytów oraz konieczności zamknięcia otwartej pozycji walutowej).

Gdyby dokonać przewalutowania kredytów CHF na PLN po kursie z dnia udzielenia kredytu to doszłoby do sytuacji w której zmniejszeniu uległyby należności banków (czyli zobowiązania kredytobiorców), ale zobowiązania banków nie uległyby zmianie. W konsekwencji banki musiałyby odnotować bardzo wysokie straty finansowe.

Na podstawie dokonanych przez banki szacunków można stwierdzić, że gdyby operacja przewalutowania kredytów CHF na złote została przeprowadzona w dniu 30 czerwca 2013 r., to:

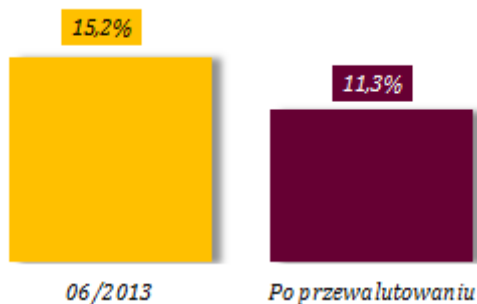

- łączna strata sektora bankowego z tytułu przewalutowania (różnica pomiędzy wynikiem zrealizowanym na koniec czerwca br., a wynikiem jaki powstałby po przewalutowaniu) wyniosłaby 44,4 mld zł, przy czym poszczególne banki poniosłyby straty w wysokości od 0,1 mld zł do blisko 7,0 mld zł,
- łączny wynik netto sektora bankowego zamknąłby się stratą w wysokości 36,2 mld zł (wobec zysku 8,2 mld zł przed przewalutowaniem), przy czym 16 banków odnotowałoby ujemny wynik finansowy netto (od 0,1 mld zł do ponad 6,0 mld zł),

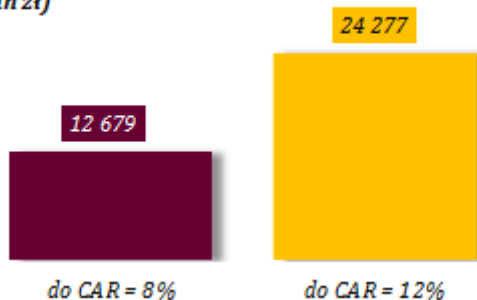
- na skutek bardzo wysokich strat doszłoby też do zmniejszenia kapitałów sektora bankowego z 145,4 mld zł do 102,5 mld zł, tj. o 29,5%, przy czym w 3 bankach skala strat byłaby tak wysoka, że utraciłyby one wszystkie kapitały i stały się niewypłacalne,
- konsekwencją silnego spadku kapitałów byłoby zmniejszenie funduszy własnych sektora bankowego z 135,9 mld zł do 93,6 mld zł, tj. o 42,3 mld zł czyli o 31,1%,

Współczynnik wypłacalności

- silny spadek funduszy własnych tylko w niewielkim stopniu zostałyby skompensowany przez obniżenie wymogów kapitałowych (całkowity wymóg kapitałowy sektora bankowego zmniejszyłby się o 5,0 mld zł, tj. o 7,0%) w rezultacie zmniejszenia wagi ryzyka (po przewalutowaniu kredytów zmniejszyłaby się ona z 100% na 35%). W konsekwencji nastąpiłby spadek współczynnika wypłacalności sektora bankowego z 15,2% do 11,3%;
- w przypadku 7 banków współczynnik wypłacalności obniżyłby się poniżej 8% wymaganych ustawą prawo bankowe, przy czym w przypadku 3 banków byłby on ujemny.

Niezbędne dokapitalizowanie banków (mln zł)

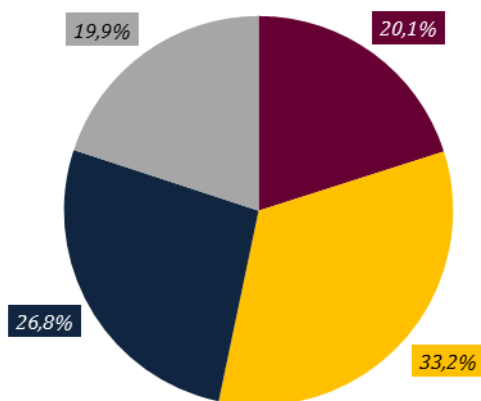

Mając na uwadze skalę strat poniesionych przez banki, w celu niedopuszczenia do kryzysu finansowego niezbędne byłoby dokapitalizowanie banków, przy czym:

- w celu spełnienia wymagań prawa bankowego, określającego minimalny poziom współczynnika wypłacalności na 8%, banki musiałyby zostać dokapitalizowane na kwotę 12,7 mld zł,
- w celu spełnienia zaleceń KNF określających pożądany poziom współczynnika wypłacalności na minimum 12%, banki musiałyby zostać dokapitalizowane na kwotę 24,2 mld zł.

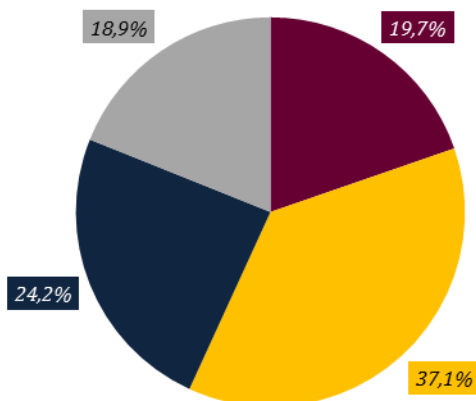
W przypadku niektórych banków samodzielne spełnienie wymagań prawa bankowego oraz zaleceń nadzorczych byłoby trudne lub niemożliwe do osiągnięcia. Oznaczałoby to konieczność zaangażowania środków BFG lub środków publicznych, przejęcia banku przez inny podmiot, albo konieczność likwidacji banku. W kontekście pomocy BFG trzeba stwierdzić, że na koniec czerwca 2013 r. wartość funduszu pomocowego wynosiła 7,7 mld zł, a zatem mogłaby się okazać niewystarczająca dla wsparcia banków. W celu spełnienia wymagań regulacyjnych banki zmuszone byłyby dokonać ograniczenia akcji kredytowej, co zmniejszyłoby ich wymogi kapitałowe (podobny mechanizm obserwowany jest w wielu krajach strefy euro). Jednocześnie, spełnienie wymagań na poziomie minimalnym 8,0% oznaczałoby brak możliwości rozwoju do momentu zwiększenia funduszy. W konsekwencji przełożyłoby się to na stagnację akcji kredytowej tych banków, co miałyby silnie negatywny wpływ na gospodarkę.

Udział w depozytach sektora niefinansowego 06/2013

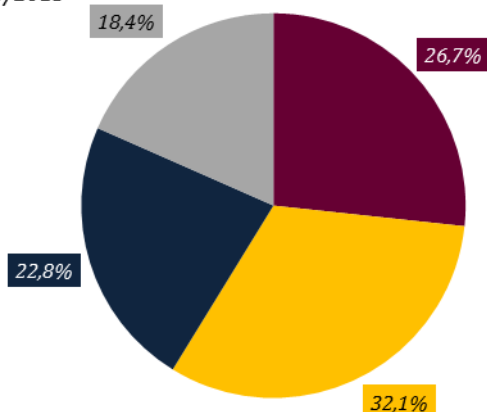
■ Banki o CAR < 8% ■ Banki o CAR < 12% ■ Inne objęte przewalutowaniem ■ Pozostałe podmioty

Udział w depozytach gospodarstw domowych 06/2013

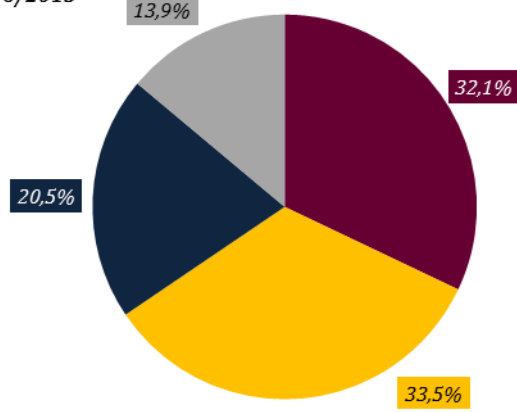
■ Banki o CAR < 8% ■ Banki o CAR < 12% ■ Inne objęte przewalutowaniem ■ Pozostałe podmioty

Udział w kredytach dla sektora niefinansowego 06/2013

■ Banki o CAR < 8% ■ Banki o CAR < 12% ■ Inne objęte przewalutowaniem ■ Pozostałe podmioty

Udział w kredytach dla gospodarstw domowych 06/2013

■ Banki o CAR < 8% ■ Banki o CAR < 12% ■ Inne objęte przewalutowaniem ■ Pozostałe podmioty

Według stanu na koniec czerwca 2013 r. banki które zostałyby objęte przewalutowaniem, a w efekcie doznałyby silnego obniżenia funduszy własnych i współczynników wypłacalności skupiały:

- 80,1% depozytów sektora niefinansowego (81,1% depozytów gospodarstw domowych), przy czym na banki, których współczynnik wypłacalności spadłby w wyniku przewalutowania poniżej 8% przypadało 20,1% tych depozytów (19,1% depozytów gospodarstw domowych), co oznacza silny wzrost ryzyka systemowego,
- 81,6% kredytów dla sektora niefinansowego (86,1% kredytów dla gospodarstw domowych), przy czym na banki, których współczynnik wypłacalności spadłby w wyniku przewalutowania poniżej 8% przypadało 26,7% tych kredytów (32,1% kredytów dla gospodarstw domowych). Jednocześnie na banki o współczynniku wypłacalności od 8%, ale poniżej 12% przypadałoby 32,1% kredytów dla sektora niefinansowego (33,5% depozytów gospodarstw domowych). Jak już wcześniej wskazano, w celu spełnienia wymagań regulacyjnych banki te zmuszone byłyby do ograniczenia akcji kredytowej, co ze względu na ich udział w rynku prowadziłoby do ograniczenia akcji kredytowej całego sektora i miałyby silnie negatywny wpływ na gospodarkę.

Realizacja propozycji przewalutowania kredytów CHF na PLN według kursu z dnia udzielenia kredytu nie tylko zdestabilizowałaby sytuację sektora bankowego, ale ze względu na jego wielkość i rolę w gospodarce, doprowadziłaby również do silnych zaburzeń lub destabilizacji całego systemu finansowego i całej gospodarki. W szczególności należałoby się liczyć z możliwością znacznego osłabienia złotego, wzrostem rentowności papierów skarbowych, spadkiem wartości środków zgromadzonych w OFE i funduszach inwestycyjnych, obniżeniem ratingów banków, przedsiębiorstw oraz ratingu Polski. W rezultacie kumulacji niekorzystnych zjawisk doszłoby do znacznego pogorszenia sytuacji polskiej gospodarki, przy czym nie można wykluczyć jej wejścia w stan recesji (skutkujący m.in. wzrostem bezrobocia).

Na skutek realizacji propozycji przewalutowania należałoby też oczekiwać pogorszenia sytuacji finansów publicznych, co byłoby kosztem poniesionym przez wszystkich obywateli. W szczególności, na skutek strat poniesionych przez banki doszłoby do znaczącego zmniejszenia dochodów budżetowych (w 2012 r. banki zapłaciły blisko 4 mld zł z tytułu podatku dochodowego; straty banków byłyby rozliczane przez okres 5 lat). Jednocześnie wskazane już niekorzystne zjawiska w gospodarce miałyby silnie negatywny wpływ na sytuację finansów publicznych. Ponadto należałoby się liczyć, z koniecznością wypłaty przez Skarb Państwa bardzo wysokich odszkodowań, co znacząco pogorszyłoby sytuację finansów publicznych.

Ponadto należy mieć na uwadze, trudne do oszacowania straty gospodarki wynikające z podważenia zaufania do stabilności polskiego systemu finansowego i prawnego, ze strony gospodarstw domowych, przedsiębiorstw oraz inwestorów zagranicznych.

Nierówne traktowanie kredytobiorców, promowanie niewłaściwych postaw ekonomicznych

Realizacja propozycji przewalutowania kredytów CHF na PLN byłaby niesprawiedliwa w stosunku do kredytobiorców którzy zdecydowali się na zaciągnięcie kredytów w PLN, co zabezpieczyło ich przed ryzykiem walutowym, ale skutkowało wyższymi kosztami obsługi kredytów. Trzeba przy tym zauważyć, że w latach 2005-2008 w sferze społecznej kredytobiorcy w PLN byli postrzegani jako ci, którzy podejmują nieracjonalne decyzje. Nie można też wykluczyć, że w przypadku realizacji przewalutowania zdecydowałiby się oni na złożenie pozwów w związku z ich nierównym traktowaniem.

Realizacja tego postulatu byłaby też niesprawiedliwa wobec tych gospodarstw domowych, które po uwzględnieniu kosztów i ryzyka w ogóle zrezygnowały z zaciągnięcia kredytu mieszkaniowego, decydując się na zwiększenie oszczędności w celu zakupu mieszkania/domu.

W końcu rozpatrując propozycje przewalutowania kredytów CHF na PLN należy mieć na uwadze, że pomimo silnego wzrostu zadłużenia (na skutek osłabienia złotego), znaczna część klientów mających kredyt CHF poniosła dotychczas istotnie niższe koszty obsługi kredytów niż kredytobiorcy mający kredyt PLN. Na podstawie informacji przekazanych przez niektóre z banków można szacować, że w skali całego sektora bankowego łączna korzyść uzyskana przez kredytobiorców CHF z tytułu niższych odsetek sięga do tej pory kilkunastu miliardów złotych w stosunku do sytuacji w której obsługiwaliby oni kredyt w PLN.

Trudna do zaakceptowania społecznie byłaby też sytuacja, w której klienci decydujący się na podjęcie wyższego ryzyka odnoszą korzyści w przypadku pozytywnego rozwoju sytuacji, natomiast w przypadku jej niekorzystnego rozwoju są chronieni przez państwo. Takie podejście organów państwa kształciłoby niewłaściwe wzorce postępowania w społeczeństwie, a jednocześnie „karałoby” obywateli podejmujących ostrożne decyzje.

Reasumując, zgłaszane propozycje przewalutowanie kredytów CHF na PLN nie znajdują uzasadnienia, a ich realizacja w obecnych warunkach rynkowych doprowadziłaby do destabilizacji sytuacji sektora bankowego, silnego pogorszenia sytuacji polskiej gospodarki oraz sytuacji finansów publicznych.

URZĄD KOMISJI NADZORU FINANSOWEGO
Plac Powstańców Warszawy 1
00-950 Warszawa

tel. (+48 22) 262-50-00
fax (+48 22) 262-51-11 (95)
e-mail: knf@knf.gov.pl

www.knf.gov.pl